

Nico De Braeckelee

**ONDER
VUUR**

VUURPROEF

geronimo

Lannoo

1

‘Steve!’

Orlando riep naar zijn brandweercollega, terwijl hij achter hem aanstormde, de smalle trap van het verwaarloosde flatgebouw op. Het kale trappenhuis weerkaatste de krakende stappen van hun veiligheidslaarzen. De beige verf schilferde af van de met schimmel bezaaide muren. Het plafond was in even slechte staat. Beide brandweermannen droegen hun persluchtmasker.

‘Steve!’

Steve luisterde niet, maar snelde door naar de derde verdieping, naar flat 302, waarvan de deur door de politie was geforceerd. Ze hadden de melding van andere appartementsbewoners gekregen dat de bewoonster van deze flat al weken niet meer was gezien. Nadat de politie de deur had opengebroken, hadden ze de lijkgeur waargenomen en besloten om niet zelf naar binnen te gaan, maar een beroep te doen op de brandweer.

Met zijn schouder beukte Steve de deur open zodat hij bijna uit de scharnieren vloog. Net voor Steve het appartement binnen schoot, greep Orlando hem vast bij zijn schouder. ‘Steve. Ik ga!’

‘Nee, sergeant!’

Steve trok zich meteen weer los en rende de flat binnen. Orlando vloekte binnensmonds en volgde zijn collega.

Orlando had het allesbehalve een goed idee gevonden dat Steve mee naar binnen ging, maar ze hadden pas onderweg

van hun luitenant Patrick het exacte adres van de interventie gekregen.

‘Ma? Ma? Ma!’

Orlando hoorde de vertwijfeling in de stem van Steve.

‘Nee! Ma!’

De wanhopige kreet van Steve die uit de keuken van de kleine, ouderwets bemeubelde flat klonk, vertelde Orlando alles. Steve had zijn moeder gevonden.

Steve deinsde achteruit, terug de woonkamer in, weg van het lijk van zijn moeder dat op de zwarte en witte keukentegels lag.

Orlando pakte zijn collega vast en trok hem verder van de keuken vandaan, zodat die de aanblik van zijn dode moeder niet langer hoefde te verdragen. In een oogopslag zag Orlando dat het lijk in staat van ontbinding was. Hij trok Steve mee door de woonkamer om hem vervolgens weer de gang op te duwen. Daar was ondertussen Nina gearriveerd. De vriendin van Steve had samen met Noelle ambulancedienst en bekommerde zich meteen om Steve, wiens gezicht zo wit was als een vaatdoek.

‘Hou hem hier!’ beval Orlando, waarna hij weer de flat inliep. Het was er gloeiendheet, doordat de verwarming verschillende weken op 25 graden had gestaan. Hij schakelde de thermostaat uit en opende alle ramen om de flat de nodige ventilatie te geven.

In de keuken moest Orlando over het lijk van de moeder van Steve stappen om bij het raam te komen. Hij klikte het raam open.

Op zijn weg terug hechtte zijn blik zich vast aan het dode lichaam, dat hier al enkele weken moest liggen. Orlando was veel gewend, maar moest zich toch beheersen om niet te kokhalzen.

Door de warmte in het appartement was de ontbinding van het lichaam een stuk versneld. De huid was bijna zwart geworden, en door de blauwige aders onder de dunne huid leek de vrouw wel van marmer. Haar lichaam was volledig opgezwollen, en haar haren en nagels waren losgekomen.

Orlando nam nog meer details waar, en hoewel hij het ontbindingsproces kende, was het nog heel wat anders om er in levende

lijve mee geconfronteerd te worden. Het was niet de eerste keer dat hij een dergelijk lijk aantrof, maar het was niet iets waar je gewend aan raakte. Dat het de moeder van Steve betrof, die hij enkele keren had ontmoet, maakte het tafereel nog gruwelijker, intenser.

Orlando schreeuwde het uit. Een langgerekte schreeuw, die door merg en been ging.

Orlando voelde hoe iemand hem vastgreep bij zijn schouder.

‘Orlando!’

Hij deed zijn ogen open en besepte dat hij niet in het appartement van Steves moeder was, maar dat hij thuis op de bank lag. Maaïke stond bezorgd gebogen over hem heen.

Pas op dat moment drong het tot hem door dat het een herinnering was. Bijna twee maanden geleden hadden hij en Steve het lijk van Steves moeder gevonden. In de keuken van het appartement had hij het niet uitgeschreeuwd, maar in zijn slaap had hij dat wel gedaan.

‘Een angstdroom?’ vroeg Maaïke.

Orlando knikte. ‘Zoiets.’

In de blik van Maaïke zag hij meteen dat ze doorhad dat het te maken had met zijn werk als brandweerman, maar ze ging er niet op in.

Niet dat het zo vaak voorkwam dat hij angstdromen of nachtmerries had van vroegere interventies, maar heel af en toe gebeurde het toch, zeker als het hem zo diep en persoonlijk raakte als deze interventie.

Een blik op de grote wandklok in de woonkamer vertelde hem dat het zeven uur was. Hij had een dag vrij genomen en was na het eten om halfzes in slaap gedommeld. Hij was moe omdat Maaïke en hij vandaag met Noah en Louise naar een kinderboerderij waren geweest. De rust had hem goed gedaan. Eindelijk had hij zich eens helemaal kunnen relaxen, en juist nu kwam die afschuwelijke herinnering opzetten.

‘Ik heb hun pyjama al aangetrokken,’ zei Maaïke, wijzend op

Noah die tv aan het kijken was en Louise die met blokken op de speelmat speelde en blij op haar fopspeen zoog.

Orlando richtte zich op. 'Ik ga mee om hen in bed te leggen.'

Hij deed een poging de herinnering van zich af te schudden en pakte Louise op van de kleurrijke speelmat waarop in de hoek haar prinsessenkasteel stond.

'Spele?' vroeg Louise. Nu ze bijna achttien maanden was, begon ze al heel wat woordjes te zeggen.

'Nee, slapen,' glimlachte Orlando.

Louise was een actieve, altijd goedgezinde dreumes die liever niet naar bed ging, maar er ook geen probleem van maakte wanneer het tijd was om te gaan slapen.

Orlando liep met haar de trap op, gevolgd door Noah, die zelf de trap op klauterde, bijgestaan door Maaïke zodat hij er zeker niet van af zou vallen.

Het bedje van Louise stond in de hoek van haar slaapkamer. Hij legde haar erin.

'Slaap lekker, engeltje.'

Orlando drukte een kus op het voorhoofd van zijn dochter en streek met zijn handen langs haar korte, donkerblonde golvende haren.

Ze greep haar knuffel vast die in haar bed lag en omklemde hem. Een afzichtelijke knuffel. Een lelijke, gele eend met een oranje bek, grote, witte bolle ogen, een wit lijf en een lichtblauwe kraag.

'Dodo, papa.'

Het hart van Orlando zwol nog steeds van trots telkens als Louise 'papa' zei, hoewel ze de woordjes 'papa' en 'mama' al bijna zeven maanden uitsprak.

Louise stak hem haar lelijke, gele eend toe. 'Kus.'

Orlando gaf de afzichtelijke knuffeleend die vol kwijl hing een snelle kus, richtte zich op, schakelde de babyfoon aan en liep naar de slaapkamer van Noah.

Maaïke las hun zoontje een kortverhaal voor uit een boekje van *PAW Patrol*, maar zag dat hij moe was.

‘Zal ik morgen weer verder lezen?’

‘Ja.’

Ze gaf hem een kusje op zijn voorhoofd. ‘Slaap lekker, Nootje.’

‘Slaap lekker, mama.’

Orlando ontmoette Maaïke bij de deur en snoof haar kruidige parfum op. Zijn vrouw glimlachte naar hem. Ze had de mooiste glimlach van de wereld. Hij zag er veel gelijkenis in met die van zijn dochter. Schattig, oprecht, hartverwarmend. Ze liep de trap af.

Orlando ging op de rand van Noahs bed zitten.

Noah gaapte. ‘Ik ben een beetje moe.’

‘Ga dan maar slapen, vriend.’

Hij knuffelde zijn zoontje. Die was ondertussen drieënhalft jaar en een stoer ventje. De tijd ging snel.

‘Heb je je vermaakt op de kinderboerderij?’

‘Ja. Ik vond de geitjes heel schattig. En de pony’s ook. En de ezels, de koeien, de varkens, de schapen, de konijnen, de cavia’s en... eigenlijk alle dieren.’

Het bracht een glimlach om de lippen van Orlando teweeg. ‘We gaan over een paar weken nog wel eens terug. Goed?’

‘Ja!’

Slaap lekker, kleine man.’

‘Slaap lekker, papa.’

Orlando sloot de kamerdeur achter zich en beende naar beneden. In de woonkamer had Maaïke op het salontafeltje een schaal met chips en borrelnootjes klaargezet. Er stond een filmavondje op het menu. Door hun drukke bezigheden waren die zeldzaam. Maar daardoor genoten ze er des te meer van.

‘Iets drinken?’ vroeg hij op weg naar de keuken aan zijn vrouw.

‘Een wijntje?’

‘Komt eraan!’

Uit de berging van de keuken haalde Orlando een fles rode wijn en ontkurkte die. Hij nam twee wijnglazen uit de kast en liep ermee naar de woonkamer waar Maaïke al klaarzat voor de televisie. Hij zette de glazen op tafel en goot een scheut in haar glas.

‘Wil de dame even voorproeven?’

Maaïke grinnikte en proefde van de wijn. Als een volleerde wijnkenner bekeek ze de kleur van de wijn, stak haar neus in het glas en snoof, waarna ze van het glas nipte en de kleine hoeveelheid wijn traag liet ronddraaien in haar mond.

‘Héééerlijk,’ zei ze met enige dedain alsof ze een verwend snob was.

Orlando boog zich over haar heen en kuste haar zacht en kort op de lippen. ‘Inderdaad, lekker,’ glimlachte hij.

Hij goot haar glas vol en vulde ook het zijne.

‘Welke film heb je gekozen?’ vroeg Orlando terwijl hij zich in de zachte kussens van de bank nestelde.

‘*The Fault in Our Stars.*’

‘Ken ik niet.’

‘Het gaat over twee tieners die bij een steungroep voor kankerpatiënten verliefd worden op elkaar.’

‘O... een *tearjerker.*’

‘*I love it.*’

‘Da’s niks voor mij, dat weet je.’

‘Omdat jij je gevoelens altijd wegstopt. Je moet die af en toe eens durven tonen.’

‘Pfff.’

‘Jij bent echt het wandelend cliché van de stoere brandweerman, jij,’ glimlachte ze.

‘Da’s niet waar. Ik ben echt zoouououo gevoelig...’ Orlando boog zich lachend naar Maaïke en kuste haar opnieuw op de lippen.

‘Dat is niet het soort gevoelens waar ik het over heb. Dat is lust.’

‘Nee, nee. Liefde. Trouwens, gevoelens zijn gevoelens.’

Maaïke glimlachte. Hij hield van die glimlach. Van die schittering in haar ogen. Dezelfde schittering als in de ogen van Louise.

‘Welke film heb jij dan gekozen?’ vroeg ze. ‘Toch niet weer *Backdraft?*’

‘Nee. *All is Lost.*’

‘Ken ik niet. Over de brandweer?’

‘Nee. Een film met Robert Redford. Hij verdwaalt op zee en probeert te overleven.’

‘Een film over boten. Ik had het moeten weten.’

Orlando grijnsde. ‘We hadden misschien samen twee films moeten kiezen in plaats van ieder eentje.’

Maaïke schudde resoluut haar hoofd. ‘Ah nee. We mogen elkaars interesses niet uit het oog verliezen.’

‘Gelezen in een tijdschrift zeker?’

‘Ja. Dus?’

Ze schoten allebei tegelijk in de lach.

‘En met welke film beginnen we?’ vroeg Orlando.

‘Doe die botenfilm maar.’

‘Zeker weten?’

‘Ja, die klinkt wel goed.’

Orlando greep naar de afstandsbediening die naast Maaïke op de bank lag en maakte van het moment gebruik om haar een derde keer op de lippen te kussen.

‘Profiteur!’ glimlachte ze.

Terwijl ze naar *All is Lost* keken, zakte Maaïke onderuit op de bank en legde haar voeten op zijn schoot. Hij trok haar korte sokken uit en masseerde haar koude voeten zodat ze warm werden.

Het was enkele jaren geleden dat Orlando de survivalfilm had gezien. Aan het begin van de film wordt alle hoop meteen weggevaagd door de gedachten van Robert Redford die in zijn laatste kapteinslog zegt dat alles verloren is. Al snel wordt duidelijk dat hij acht dagen geleden een aanvaring heeft gehad met een zeecontainer.

De charismatische Robert Redford speelt de sterren van de hemel als kapitein die het opneemt tegen de woeste natuur, maar Orlando concentreerde zich meer op het masseren van de zachte voeten van zijn vrouw dan op de film.

Hij liet zijn blik over haar gezicht glijden. Zij was wél volledig gefocust op de film. Ze maakte hem zo gelukkig. Misschien moest hij haar dat wat vaker zeggen?

Orlando en Maaïke keken tegelijk op toen de babyfoon kraakte en er vervolgens gehuil klonk. Louise.

Maaïke sleepte zich van de bank en liep op blote voeten de trap op. Louise huilde wel eens meer als ze haar fopspeen kwijt was en hem niet kon vinden.

Orlando greep naar de afstandsbediening en zette de film op pauze. Het beeld van een stormachtige zee bleef staan. Het leek wel een schilderij.

Orlando hoorde boven gestommel en even later kwam Maaïke de trap af met Louise in haar armen. Hun dochtertje was gestopt met huilen, maar zag er doodmoe uit.

‘Alles oké?’ vroeg Orlando bezorgd.

‘Haar voorhoofd voelt warm aan.’

Maaïke gaf Louise aan Orlando. ‘Ik haal een thermometer.’

Orlando legde zijn wang tegen haar kleine voorhoofdje. Zijn twee kinderen hadden de afgelopen jaren wel eens koorts gehad en ondertussen kon hij haast exact aan hun voorhoofd voelen hoe hoog hun temperatuur was. Meestal had hij het juist, soms sloeg hij de plank ook wel eens mis.

Maaïke kwam terug uit de keuken met een thermometer.

‘Net geen 38 graden, denk ik,’ zei Orlando.

Maaïke ging naast hem op de bank zitten en mat Louises temperatuur terwijl Orlando haar op schoot hield. Haar hartje bonkte snel tegen zijn ribbenkast. Haar nek was zweterig.

De thermometer piepte nadat die de temperatuur had gemeten. Maaïke las de temperatuur af. ‘38,3 graden.’

‘Lichte koorts. Iets hoger dan wat ik dacht.’

‘Ik ga haar een paracetamol geven.’

Orlando knikte.

Even later kwam Maaïke terug met het medicijn. Ze had de vloeistof opgetrokken in een plastic buisje en spoot het in de mond van Louise. Die likte het zoete goedje meteen op. Orlando stak haar fopspeen in haar mond.

‘Ik leg haar terug in haar bedje,’ zei Maaïke.

Orlando gaf zijn dochter aan Maaïke, die haar in haar armen nam en met haar terug naar boven liep.

Orlando keek naar het tv-schermd naar het bevroren beeld van de woeste zee.

Hij startte de film opnieuw, nadat Maaïke de woonkamer binnenkwam.

‘Ze is direct in slaap gevallen.’

Orlando glimlachte opgelucht.

Nog geen half uur later moesten ze de film opnieuw onderbreken voor Louise. Dit keer sprong Maaïke meteen van de bank. Niet veel later kwam ze met Louise terug naar beneden. Ze mat haar temperatuur opnieuw. Die was ondertussen gestegen naar 38,9 graden.

Maaïke was niet gerust. ‘Zal ik de huisartsenpost bellen?’

‘De paracetamol heeft nog geen tijd gehad om te werken.’

‘Dus ik bel niet?’

‘Misschien nog even wachten. Je weet dat ze snel koorts kan krijgen.’

‘Ja, dat wel.’

Maaïke nam Louise op de arm en liep met haar door de woonkamer terwijl ze haar zachtjes wiegde, zowel om Louise als zichzelf te troosten.

De telefoon van Orlando ging af. Hij pakte het toestel van de salontafel.

‘Hey, Steve. Alles kits?’

‘Ja, ja. Ik vroeg me gewoon af of je mij een gunst zou kunnen doen?’

‘Vertel.’

‘Nou ja, binnen een paar minuten begint mijn nachtschift, maar ik voel me niet zo goed. Zou jij mijn shift kunnen overnemen?’

‘Oei, da’s geen goed nieuws! Toch niets besmettelijks?’ vroeg Orlando om een beetje tijd te winnen.

‘Ik denk het niet.’

Orlando twijfelde en keek aarzelend naar Maaïke.

‘Een momentje, maat. Ik bespreek het hier.’

Orlando legde zijn hand over de luidspreker van de telefoon. ‘Het is Steve. Hij vraagt of ik zijn nachtdienst kan overnemen. Zal ik nee zeggen?’

‘Nee, nee, doe maar. Ik red mij wel.’

‘Zeker weten?’

‘Ja echt, vorige maand had zowel Noah als Louise koorts. Toen heb jij je toch ook kunnen redden, terwijl ik voor mijn werk op dat congres zat.’

‘Ja, maar dat is anders, hè. Dat wisten we niet van tevoren en...’

‘Zeg maar gewoon ja.’

Orlando twijfelde nog even, haalde zijn hand van de luidspreker en zei toen: ‘Geen probleem, Steve, ik val wel in.’

‘Echt? Bedankt, maat!’

‘Geen probleem.’

‘Als ik iets terug kan doen, zeg je het maar.’

‘Zal ik doen. Hou je goed. Dag, Steve.’

Orlando sloot het gesprek af en keek naar Maaïke die Louise kusjes gaf. Zodra hij had opgehangen, drukte er een schuldgevoel op zijn borst. ‘Ik kan Steve nog altijd terugbellen en...’

‘Nee, nee, ’t is oké.’

Orlando zag dat het hoog tijd was om te vertrekken naar de kazerne. Steve had echt wel tot het laatste moment gewacht om te bellen. Hij wreef met zijn rechterhand langs zijn baardstoppels en liep richting de badkamer.

‘Hoe komt het dat Steve niet kan?’ vroeg Maaïke.

‘Ziek.’

Maaïke trok een wenkbrauw op.

Orlando haalde zijn schouders op. ‘Meer weet ik ook niet.’

Hij wist wat ze dacht. Hetzelfde was door zijn hoofd gegaan. Sinds de interventie met zijn moeder keek Steve wel eens te diep in het glaasje. Maar als hij Nina mocht geloven, was hij de laatste weken niet meer dronken geweest.

‘Waarom heeft hij eigenlijk Patrick niet gebeld?’ vroeg Maaïke.

Orlando haalde zijn schouders op om aan te geven dat hij het niet wist, maar het was een terechte vraag. Eigenlijk moesten ze hun luitenant bellen om te vragen of ze mochten ruilen. De enige reden dat Orlando zich kon indenken dat Steve Patrick niet had gebeld, was dat hij toch te veel had gedronken en daardoor niet durfde. Orlando zag aan Maaïke dat dezelfde gedachten door haar hoofd speelden, maar ze ging er niet op in.

In de hal schoot Orlando in zijn jas en stapte hij in zijn schoenen, al had hij zin om film te kijken en daarna misschien wat *alone time* met Maaïke te hebben. Maar hij had 'ja' gezegd en wilde nu niet meer op die beslissing terugkomen. Hij vond het ook moeilijk om Steve aan zijn lot over te laten.

Orlando nam zichzelf voor om het de komende dagen goed te maken bij zijn gezin en nog wat meer tijd voor hen vrij te maken.

Toen hij klaar was voor vertrek en naar de woonkamer liep, zag hij dat Maaïke met Louise op schoot op de bank zat en dat Noah zich naast hen had genesteld. Zijn zoontje keek slaperig uit zijn ogen en omknelde Peppie, zijn konijnenknuffeldoekje waar hij al sinds hij een baby was troost bij zocht.

'Vriend. Moet jij niet slapen?'

'Het gehuil van Louise heeft hem gewekt.'

'Ik ben niet moe,' zei Noah, hoewel hij bijna in slaap viel.

'Moet ik hem snel nog even eerst in zijn bedje leggen?' vroeg Orlando.

'Nee, nee, je bent al laat. Ga maar. Ik doe het wel.'

'Neem binnen een halfuur haar temperatuur nog even op.'

'Doe ik.'

'En als de koorts niet daalt, bel je maar de huisartsenpost.'

Maaïke knikte. 'Ja, sergeant.'

Orlando glimlachte en gaf zijn vrouw een kus op haar lippen. 'Dag, schat!'

Hij aaide Noah over zijn haar.

'Snel beter worden,' zei hij tegen Louise terwijl hij liefdevol met zijn duim over haar wang streek.

Hij voelde een lichte steek in zijn maag toen hij de voordeur uitliep, maar negeerde dat en maakte zich klaar om in zijn shift te vliegen.

2

Patrick keek Orlando fronsend aan toen die de stelplaats van de brandweerkazerne van Post Oosteroever binnenliep. 'Jij hier? Jij hebt toch geen dienst?'

'Ik kom in de plaats van Steve.'

'Steve? En waarom belt die mij niet?'

'Hij is op het laatste moment ziek geworden, luitenant, en heeft mij nog snel gevraagd om te ruilen.'

Orlando kon niet aan de blik van Patrick zien hoe die over de situatie dacht. Hij vermoedde dat Patrick gewoon blij was dat er iemand voor Steve inviel en er zich verder niet druk over maakte. Patrick was de moeilijkste niet. Hij was de perfecte luitenant. Zonder de baas over iedereen te willen spelen, hield hij op de achtergrond de touwtjes in handen. Hij was een natuurlijke leider én hij was de perfecte buffer voor Gilbert, de omhooggevallen zonecommandant die op de commandopost in Brugge zat en meer in marketing dan in brandweerpreventie geïnteresseerd was.

'Hoe was je vrije dag?' vroeg Patrick die richting zijn kantoor vertrok.

'Kort,' glimlachte Orlando.

'Je vrouwtje niet verwaarlozen, hè. Ik heb altijd veel gewerkt, maar mijn Peggy heeft nooit te klagen gehad. Nou ja, meestal niet.'

Orlando glimlachte en beende naar de lockers waar Gio, Boris en Henri stonden. Gio toonde zijn twee collega's een tijdschrift met

daarin een jong, knap fotomodel met opvallend lange, blote benen en een weelderige bos halflang blond haar. Als het de bedoeling was dat de rode cocktailjurk alle aandacht naar zich toetrok, was dat grandioos mislukt. Maar ja, vrouwen keken waarschijnlijk anders naar zo'n modefoto.

'Ja, ja, mooie vrouwen aan het keuren?' vroeg Orlando lachend aan de jonge brandweerman van Turkse origine. Ze hielden er in het korps van om hem een beetje te plagen, maar daar kon hij best tegen. Hij lokte dat geplaag ook wel uit met zijn grappige opmerkingen en soms aparte kijk op de wereld.

'Da's mijn lief,' viel Gio met de deur in huis.

Orlando bekeek het gezicht van Gio onderzoekend, speurend naar een lachje, maar Gio leek het te menen.

'Serieus?' vroeg Orlando.

'Dat is wat, hè!' zei Boris. De stoere brandweerman met een hoog knuffelbeergehalte, die voor niets of niemand terugdeinsde, ging duidelijk volledig mee in het verhaal van Gio.

'Met mooie vrouwen moet je voorzichtig zijn,' zei Henri.

'Waarom?' vroeg Gio. 'Heb je daar ervaring mee?'

'Niet echt. Maar ik dacht - ik geef het maar mee.'

Henri was met zijn 61 lentes jong de oudste van de hele bende. Hij was een beetje de mentor van het korps geworden. Bij hem kon je altijd terecht voor persoonlijke raad, terwijl Patrick het moeilijker had met privéaangelegenheden en het praten over gevoelens.

'Waar heb je haar opgepikt?' vroeg Orlando aan Gio. 'Op de catwalk?'

'Nee. Gewoon. Via een vriendin leren kennen.'

'Wauw, gefeliciteerd.'

'Dank je wel.'

Noelle dook op vanachter een brandweerwagen. 'Je moet haar eens meenemen,' zei ze, alsof ze het gesprek volledig had gevolgd. Misschien had ze dat ook. Noelle had altijd alles gehoord en gezien, en deelde dat dan ook graag met iedereen. Omdat ze vroeger

verpleegster is geweest, neemt ze altijd de ambulanceshifts op zich.

‘Ja, ja, dat zal er wel eens van komen,’ hield Gio zich op de vlakte.

‘Hoe heet ze?’ vroeg Henri.

‘Vanessa.’

‘Je moet oppassen voor vrouwen met de naam Vanessa,’ zei Henri serieus. Maar hij kon zijn gezicht niet in de plooi houden en iedereen lachte met hem mee. Gio uiteindelijk ook.

Patrick kwam uit zijn kantoor en liep op hen af. ‘Waar zijn Nina en Vincent? Ik moet iets mededelen.’

Net op dat moment kwamen die twee de stelplaats binnengelopen. Vincent was waarschijnlijk op het kantoor bezig geweest met iets van informatica. Moderne technologieën binnen het brandweerkorps, dat was zijn ding. Het viel Orlando op dat Nina hem niet recht in de ogen durfde aan te kijken, en dat terwijl de stoere brandweervrouw normaal het hart op de tong had.

‘Ah! Daar zijn jullie!’ zei Patrick. ‘Ik heb een mededeling.’

‘Je gaat toch niet met pensioen, hè?’ grapte Orlando.

‘Nee, dat is het niet. Ik ben bang dat jullie nog heel wat jaren met mij zitten opgescheept.’

‘Toch niet zo lang als met Henri?’ grapte Gio. ‘Hoe oud ben jij nu, Henri? Honderd?’

De grap viel niet echt goed. Niemand lachte. Gio geneerde zich een beetje, maar Henri zelf zag er wel de grap van in.

‘Ik ben nog geen honderd, maar ik wil gerust blijven tot mijn honderdste. Dat is een mooi lang leven.’

‘Luitenant, je gaat toch niet zeggen dat je net zoals Gio een model in de wacht hebt gesleept?’ grapte Orlando.

‘Misschien moeten we Patrick laten zeggen wat hij te zeggen heeft,’ onderbrak Noelle het gebabbel.

Iedereen zweeg en keek Patrick aan.

‘Nou, binnen enkele maanden...’

Verder kwam Patrick niet, want een loeiend alarm schalde door het wagenpark van Post Oosteroever.

‘Aandacht! Appartementenbrand voor eerste commandowagen. Eveneens autopomp en ambulance uitrukken voor appartementenbrand!’ klonk een vrouwelijke stem door de luidsprekers in de brandweerkazerne.

Orlando en de andere brandweerlieden schoten in hun oranjegele brandweerpak, stapten in hun laarzen, trokken hun brandweerjas aan en gristen hun helm van het rek waarna ze naar de brandweerwagens liepen en instapten.

Niet veel later vertrokken de commandowagen, de autopomp en de ambulance richting de zeedijk. In de commandowagen zat Nina achter het stuur, met naast haar op de passagiersstoel Patrick. De ambulance werd bestuurd door Noelle, met naast haar Henri. De autopomp werd bemand door zes brandweerlieden. Boris zat achter het stuur, met naast hem Orlando en Gio. Achter hen hadden Vincent, Alain en Emiel plaatsgenomen. Die laatste twee zouden binnenkort naar een andere brandweerpost in Brugge worden overgeplaatst, omdat daar plaatsen waren vrijgekomen.

Zoals altijd wanneer Boris de autopomp bestuurde, schalde er luide metalmuziek door de luidsprekers. Iedereen had een hekel aan die muziek, maar: de bestuurder kiest de platen. Boris mocht dan wel de snelste chauffeur van Oostende en omstreken zijn, Orlando zou er veel voor geven om niet altijd dat gebrul te moeten aanhoren. Hoewel... je adrenaline ging er wel van stromen. Maar dat effect had techno ook, wat Orlando altijd koos als hij reed.

Via de draagbare zender werden ze vanuit de commandowagen opgeroepen door Patrick.

‘Sergeant Foncke!’

‘Luitenant?’

‘Er zouden nog drie of vier mensen in dat brandend gebouw zitten. De eerste verdieping staat in brand, maar die mensen zouden op de derde zitten. Er is veel rookontwikkeling.’

‘Begrepen!’

Als een volleerde racepiloot stuurde Boris de autopomp door de straten van Oostende richting de zeedijk. Soms maande Patrick

hem wel eens om het wat voorzichtiger en rustiger aan te doen, maar dit keer zei hij er niets van.

Orlando en de andere brandweerman in de autopomp deden het persluchttoestel op hun rug tijdens het aanrijden zodat ze volledig klaar zouden zijn wanneer ze arriveerden.

Toen het brandweerkorps arriveerde, zagen ze meteen dat de vlammen al ver de ramen uitsloegen.

De politie sloot met een lint de straat af en hield de ramptoeristen weg van het brandende gebouw.

Noelle en Henri repten zich uit de ambulance en bekommerden zich om de beduusde inwoners die bevangen door de rook buiten stonden. Een vrouw, die er niet goed aan toe was, kreeg meteen een zuurstofmasker opgezet.

Orlando en de andere brandweerman in de autopomp stoven naar buiten, hun brandweerhelm in de hand.

Patrick kwam vanuit de commandowagen naar Orlando gestapt. 'Post Gistel komt ter ondersteuning. Er is ook een ladderwagen onderweg. Zet de binnenaanval maar op.'

'Oké, luitenant!'

Orlando en de anderen hielpen elkaar om hun persluchtmasker op te zetten.

Orlando beseftte meteen dat dit een zware klus zou worden. Donkere pakken rook dreven door de straat en benamen het zicht.

'Gio, sluit het hydrant aan.'

'Oké, sergeant!'

Gio schoot meteen in actie.

Orlando wilde net tegen de ploeg zeggen dat ze de voordeur moesten openbreken, toen hij een man van middelbare leeftijd in sportieve kleding bij de voordeur zag met een sleutel in de hand.

'Meneer! Nee!'

De man hoorde hem niet – of wilde hem niet horen –, ramde met trillende handen de sleutel in het slot van de voordeur en opende hem.

'Fuck!'

Voor Orlando bij de man was, snelde die al naar binnen. Donkere rook walmde via de voordeur naar buiten, maar gelukkig ging die niet gepaard met likkende vuurtongen. Orlando stormde de man achterna het trappenhuis in.

‘Meneer! Stop!’

De man luisterde nog steeds niet. Zijn witte sportschoenen tikten al op de eerste treden van de trap.

‘Margaux! Margaux!’ schreeuwde de man.

Orlando dook als een rugbyspeler naar de benen van de man en kreeg ze nog net te pakken. De man viel voorover op de trap. De donkere rook drong zijn neusgaten en mond binnen.

‘Mijn... mijn vrouw! Ze... is boven!’ zei hij al hoestend.

‘Daarvoor zijn wij hier, meneer. Kom mee naar buiten. Nu!’

Orlando wierp langs de kronkelende trap een blik naar boven en merkte door de kolkende rookwalm heen de vuurzee op die zich op de eerste verdieping steeds verder uitbreidde. Daardoor zag hij de witte schoen te laat zijn richting uitkomen. Orlando kreeg de rechtervoet van de man volop in het gezicht en moest even bekomen van de impact. De man slaagde erin zich los te rukken en hoestend verder de trap op te klauteren.

De man haalde een zakdoek uit zijn broekzak en hield die voor zijn neus en mond, maar dat zou hem niet redden. Orlando schoot de man achterna en kreeg hem in het midden van de trap bij zijn middel te pakken. Hij sleurde hem mee de trap af. De man was nu zo aan het hoesten dat hij nog maar weinig tegenstand bood.

‘Mar... gaux...’ slaagde hij er nog in te zeggen tussen het hoesten door.

‘Wij doen er alles aan om haar te redden, meneer,’ probeerde Orlando de man gerust te stellen terwijl hij hem via de voordeur naar buiten loodste. Hij ondersteunde hem en bracht hem naar de ambulance waar Noelle de man opving.

‘Rustig, meneer,’ zei ze.

‘Mijn... vrouw...’ hoestte de man.

‘We zijn hier om iedereen te redden.’